

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag om overgang til næste sag på dagsordenen af Aksel Larsen (se foran)
forkastedes med 85 stemmer imod 6.

Man gik derefter til afstemning over lovforslaget.

Lovforslagets § 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget i betænkningen
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslaget udenfor betænkningen
forkastedes med 89 stemmer imod 6.

§ 2, således ændret, og §§ 3—12
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov nr. 287 af 30. juni 1922 om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 311).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kirkeministeren (Frede Nielsen): Jeg har den ære for det høje ting at forelægge forslag til lov om ændringer i lov nr. 287 af 30. juni 1922 om bispeembeders besættelse og om adgang til stiftsbåndsløsning.

Forslaget er enstemmigt vedtaget i det andet høje ting, og jeg håber på en tilsvarende velvilje her i folketinget.

Forslaget sigter på to ting: 1) at sikre valgmenighedsmedlemmernes adgang til deltagelse i bispevalg og 2) at skabe noget større fasthed over opstillingen af kandidater til bispeembeder.

Revisionen af menighedsrådsloven begrænsede, som man vil vide, valgmenighedsmedlemmernes mulighed for at blive med-

lemmer af menighedsråd meget betydeligt. Det var intet udfald mod valgmenighederne, det var for at fjerne muligheden for det spændingsforhold, der kunne opstå dér, hvor valgmenighederne måske fik forholdsvis mange repræsentanter ind i menighedsrådet. Revisionen skete — det tror jeg, jeg tør sige — i fuld overensstemmelse med folk, der står valgmenighederne og frimenighederne meget nær. Til gengæld for denne ændring må der retfærdigvis åbnes adgang for valgmenighederne til at deltage i valget af biskopper; de er jo også under tilsyn af biskoppen og derfor direkte interesseret. § 2 i forslaget ordner dette forhold og giver valgmenighederne repræsentation i forhold til deres størrelse efter ganske samme regler, som gælder for menighedsrådene iøvrigt.

Det andet hovedpunkt går, som jeg sagde, ud på at skabe noget større fasthed over opstillingen af kandidater til bispeembeder. Det, som vi er blevet enige om — jeg tror såmænd slet ikke, vi har fundet de vises sten —, er i al enkelhed et forsøg på at skære noget af det løse og tilfældige bort allerede i starten. Der har, som det hidtil er gået, været for megen tilfældighed, for megen løshed i arbejdet på at finde kandidater til bispeembederne; der er ofte lanceret navne, som faktisk ikke bæres frem af nogen kreds, ofte kun af ganske enkelte personer. Jeg tror, at med kravet om anmeldelse af et bestemt antal stillere får man, og navnlig kandidaten selv, en vis garanti for, at der er noget hold i tingene.

Under behandlingen i landstinget er tanken om de store fælles stiftsmøder blevet opgivet. Jeg må blankt indrømme, at hvis alle menighedsrådsmedlemmer i et stort stift deltager, så vil man komme op på så stort et antal mennesker, at disse møder bliver noget uhandterlige. Jeg er blevet enig med landstinget om, at vi går bort fra denne tanke, og jeg tror heller ikke, der sker nogen skade derved.

Der er et par ting, jeg må sige lidt om, fordi de blev rejst under arbejdet med lovforslaget i landstinget. Under udvalgsbehandlingen i landstinget blev der fremsat det ønske, at det præciseredes, at ministeren ikke altid bør følge flertallet. Der er den bestemmelse, at hvis en kandidat opnår $\frac{2}{3}$ af stemmerne, skal han indstilles.